

CAVALLET DE MAR O EL PEIX INVISIBLE, de Pau Coya

(Fragment en català)

“M’atendran a mi abans que a tu.”

Al meu costat, me somriu recolzant-se damunt la barra el que probablement sigui el tio més guapo de tota la discoteca. No l’he vist arribar. Me mira als ulls. Jo me fix en la seva barba perfectament delineada i la seva mandíbula que sembla tallada pels mateixos déus. Què has dit? “Que m’atendran a mi abans que a tu. Què t’hi jugues?” No entenc res. M’està vacil·lant o està intentant lligar? Amb mi? Eh... Això ja ho veurem. I comença la guerra. El cambrer riu cada vegada que ens passa per davant. Ei! Perdona! Una birra! Aquí! Ei! Per favor! Quan puguis. Hola? Perdona! Aquí. Aquí. Una birra. Aquí. Merda. “Un *roncola*, per favor. Ah! I una birra.” Me fa l’ullet. “Ja t’ho havia dit.” Me fa ràbia. Però no molta. Gràcies. Me diu el seu nom. Nico... Miki... Kike... Alguna cosa així. “I tu, com et dius?”

La música cessa bruscament. Canvi de llums ràpid.

“Martí Moll?”

Buf. Quina adrenalina cada vegada que me criden pel meu nom quan venc a veure la doctora. Que sí, papà. Que me vàreu posar el nom de la padrina. I que això te va costar una baralla monumental amb la mamà. Ja ho sé. Però mira, per això mateix, quan vaig haver de triar un nom, no m’hi vaig voler fer massa enfora. Per la padrina. Per tu. Però sobretot per mi mateix. Per no desvincular-me mai de qui havia habitat el meu cos durant denou anys. Denou anys, *joder*. Denou anys de vivències compartides amb altres persones. M’ho devia. I tant que m’ho devia.

No ha estat fàcil. Ni agradable. He hagut de signar documents que diuen coses que no m’agraden. Diagnòstics, anàlisis psicològics... Documents que certifiquen «*la estabilidad y persistencia de la disonancia entre el sexo morfológico y la identidad de género sentida por el paciente*» (el *paciente* soc jo) «*y la ausencia de trastornos de la personalidad que pudieran influir determinantemente en ella*».

Els he signat.

No n’estic orgullós, però ho he hagut de fer. I encara així, no m’ha servit de res perquè encara no puc ser en Martí per tot. Incongruències burocràtiques i legislatives.

“Martí? Martí Moll?”

Però aquí sí que me criden pel meu nom. Soc jo. “Endavant.” Gràcies. La doctora Subirats és la meva endocrina. Deu rondar la cinquantena. La seva consulta fa olor de *Nivea*. Hola. “Seu, Martí.” M’ho diu sense apartar la mirada de la pantalla del seu ordinador. Se posa les ulleres i fa que no amb el cap. Tot bé, doctora? Se lleva les ulleres i les plega lentament damunt la taula. Me mira, per fi. “Avui et toca injecció, no?” Sí. “Ja te l’has posat?” Pensava passar per la sala de cures després de la consulta. El meu culet està *ready*. Ric. Ella no. No riu gens, de fet. Sospira. “No sé molt bé com dir-te això, Martí... Hem d’interrompre immediatament l’administració de testosterona. Almenys, temporalment.” Què? Per què? Què passa? És per l’analítica? Què ha estat aquesta vegada? El colesterol? L’anèmia? Sigui com sigui no cal ser tan dràstics, no? Vull dir, que potser basta reduir un poc la dosi, com hem fet altres vegades... Per favor, doctora... “Martí. T’haig de fer una pregunta una mica incòmoda, però necessito que siguis sincer, d’acord? Has mantingut relacions sexuals de risc amb penetració vaginal?”

La música de discoteca torna a sonar.

Hòstia, hòstia, hòstia. No sé molt bé com, però en Nico-barra-Miki-barra-Kike i jo acabam tancats dins el bany. El bany d’homes, és clar. Ens enrotllam *a saco*. Aquest tio me posa a mil. Me posa tant que per un moment he oblidat que no tenc polla. Tranquil, Martí. Li ho expliques tranquil·lament i si se pira és un *gilipolles*. Un trànsfob de merda. Un trànsfob guapíssim... Però tu no te vols *liar* amb un trànsfob, Martí, *joder*, centra’t.

“Ets més actiu o passiu?”

Me llanç al seu coll per evitar respondre. “Versàtil?” Eh... sí... ver... versàtil. Però versàtil de què, Martí? Què dius? Les seves mans comencen a viatjar perillosament pel meu cos. Les not descendant per la meua esquena. Ara al cul. A les meves cuixes. Estic calentíssim. Però li ho he dir ja. Intent trobar la manera i abans que pugui articular paraula, en un moviment propi d’un *puto ninja*, se les arregla per desembotonar-me els calçons i baixar-me’ls, deixant-me al descobert. Se posa de genolls. Me’l mira. Me mira. (*Silenci inquietant.*) I s’hi entrega. *Joder*, si s’hi entrega. S’hi entrega amb la llengua i els llavis. Amb els dits i amb les ganes. Sobretot amb les ganes. Estic volant.

“Bua, em flipa el teu cony”.

No sé si estic més passat que *catxondo*, però no m’importa que hagi dit això. Normalment sí. Normalment és una tallada de rotllo monumental. *Red flag* total. No se’n xerra, del meu... No se’n xerra i prou. Però amb ell... Amb ell m’és igual. Folla’m. “De veritat?” No

sé per què ho he dit, però sí, que me folli. Per què no? Que me folli aquest déu *cis* de mandíbula perfecta i barba delineada. Aquí mateix, al bany dels homes. Que m'estampi contra aquesta paret i me penetri. Que me folli mentre gemega el meu nom. El meu nom. Martí... Martí... Martí... Martí, Martí, Martí, Martí...

La música cessa bruscament.

"Martí!"

"Que si has mantingut relacions sexuals de risc amb penetració vaginal." Ara mateix no ho... no ho record bé... Podria ser. La doctora Subirats sospira una altra vegada. Torna a posar-se les ulleres i mira la pantalla. "L'anàlisi mostra un resultat positiu de beta hCG per valor de 72." D'acord. No és ni anèmia ni colesterol. D'això no me n'havia parlat mai, doctora. "Martí, és l'hormona de l'embaràs." QUÈ? "Estàs de tres setmanes."

No pot ser. No, no, no, no, no me fotis. Què?! La doctora me diu no-sé-què de prendre una decisió aviat. Aviat. Que legalment tenc encara onze setmanes, però que no me torbi massa. Que no vol influir en la meva decisió, però que tenguí en compte que com més m'ho pensi, més possibilitat hi ha que es reverteixin els resultats adquirits amb la testosterona. Que tenc risc de tornar enrere. De tornar enrere. Que estic prenyat. Que estic *puto* prenyat, *joder!* M'estic marejant.